

Sygn. akt VUa 25/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Andrzej Marek (spr.)

Sędziowie: SSO Jacek Wilga

SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z odwołania W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 2 lipca 2013 roku ***sygn. akt*** IV U 164/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy zmienił decyzję ZUS Oddział w L. z dnia 21 marca 2013 r. w ten sposób, że przyznał upieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 4 marca 2013 r. do 18 marca 2013 r. oraz za dalsze okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Sąd Rejonowy - powołując się na treść art. 59 ust.1 i 6 ustawy zasiłkowej oraz (ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Dz. U. z 2010 r. nr 77, poz. 512 ze zm.) oraz art. 180 § 1 i 39 – 44 k.p.a., uznał, że w zachowaniu ubezpieczonego nie można dopatrzeć się naruszenia trybu postępowania zmierzającego do kontrolowania przez organ rentowy prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy (zawinionego uniemożliwienia dokonania kontroli zwolnienia lekarskiego poprzez niestawienie się ubezpieczonego na badanie kontrolne przeprowadzane przez lekarza orzecznika ZUS).

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją organ rentowy wskazując na:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię w szczególności art. 7 pkt 1 w związku z art. 59 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyjęcie, że wnioskodawcy przysługuje prawo do wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 4 marca 2013 r. do 18 marca 2013 r. oraz za dalsze okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy,

2. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez przyjęcie, że nie doszło do skutecznego powiadomienia wnioskodawcy o terminie badania kontrolnego oraz że zasiłek chorobowy za okres od 4 marca 2013 r. do 18 marca 2013 r. i dalsze okresy przysługuje mimo powstawania niezdolności do pracy po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia społecznego.

Powołując powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie tego wyroku i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja została oddalana, gdyż nie zawierała uzasadnionych podstaw.

Sąd Rejonowy ustalił fakty niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, zastosował i rozważył właściwe przepisy prawa (materialnego i procesowego) i wydał trafne rozstrzygnięcie.

W zakresie zarzutu skuteczności doręczenia wezwania wnioskodawcy na badanie lekarza orzecznika ZUS wskazać trzeba (ponad argumentację powołaną w tym zakresie przez Sąd Rejonowy), że badanie to zostało wyznaczone na dzień 28 lutego 2013 r. Organ rentowy (stosownie do treści art. 59 ust. 5 ustawy zasiłkowej) wysłał wnioskodawcy wezwanie na to badanie adresowane na jego miejsce zamieszkania. Wezwanie to (stosownie do art. 180 § 1 k.p.a. w związku z art. 44 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.a.) zostało awizowane przez operatora pocztowego w dniu 26 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy przyjął wprawdzie, iż w dniu 6 marca 2013 r. miało miejsce powtórne - wymagane przepisem art. 44 § 3 k.p.c. – awizowanie tej przesyłki, ale okoliczność taka nie wynika z dokumentu w postaci druku potwierdzenia odbioru (k. 18 akt ZUS). Jest to o tyle istotne, że przepis art. 44 § 4 k.p.a. zawiera domniemanie daty doręczenia pisma. Zgodnie natomiast z postanowieniem NSA z dnia 4 kwietnia 2012 r., (II OSK 695/12, LEX nr 1145634) aby uznać doręczenie zastępcze za dokonane prawidłowo muszą łącznie zostać spełnione przesłanki określone w art. 44 k.p.a. W przeciwnym razie brak jest podstaw do przyjęcia domniemania doręczenia. Skoro zatem brak było powtórnego awizowania przesyłki, to już z tego powodu nie można było uznać (za pomocą powyższego domniemania) że skutecznie została ona doręczona. Trzeba też zauważyć, że nawet gdyby doręczyciel prawidłowo dwukrotnie awizował te przesyłkę, to skutek doręczenia mógł nastąpić dopiero w dniu 13 marca 2013 r. Termin badania kontrolnego przez lekarza orzecznika ZUS wyznaczono natomiast na dzień 28 lutego 2013 r. Zestawiając te daty wyraźnie widać, że nie było w żaden sposób możliwe stawienie się ubezpieczonego na to badanie. Organ rentowy tych okoliczności nie wziął pod uwagę.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów apelacji wskazać trzeba, iż zaskarżona decyzja była kontynuacją (stanowiła konsekwencję) wydanej wcześniej przez organ rentowy decyzji z dnia 7 marca 2013r. Problem w tym, że organ rentowy wysyłając tę decyzję listem zwykłym zobowiązany był udowodnić skuteczne jej doręczenie (art. 71a ust. 1 ustawy systemowej), czemu nie sprostał. Nie wystarczyło bowiem samo powołanie się w apelacji (nie poparte żadnymi dowodami) na próbę doręczenia kserokopii tej decyzji podczas jednej z wizyt ubezpieczonego w oddziale ZUS. Mając jednak na uwadze treść odwołania, charakter żądania wnioskodawcy i zasady otrzymywania spornego zasiłku (wynikające między innymi z treści art. 7 ustawy zasiłkowej) uznać trzeba, że wnioskodawca swoim odwołaniem objął także de facto decyzję ZUS z dnia 7 marca 2013 r.

Z powyższych względów apelacja podlegała oddaleniu